

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Faltes de gust

La directora de Protecció de Dades hauria de plegar ja

Divendres, l'escriptor i cineasta Philippe Besson publica una columna plena d'ironia a les pàgines del suplement setmanal del diari econòmic francès *Les Echos*.

En la columna, que porta l'entenedor títol de *Faute de gout*, Philippe Besson pica els dits, quan no els arriba al cros-tó, a aquelles celebritats que han perdut el sentit dels límits.

És força instructiu –i també prou divertit– llegir-lo. En tot cas serveix per adonar-se de quina mala manera algunes xarxes socials han permès desfermar una onada de pretensiositat entre personatges que pel fet de tenir diners, una posició social rellevant, o un càrrec institucional, es creuen o s'autoproclamen *personalitats*.

Una columna així tindria prou clients, és a dir, protagonistes, a Andorra. Parlo d'aquells, tots en coneixem més d'un, que són proclius a creure que el sol no es desperta fins que ells no esmorzen.

El passat mes de maig i en pocs dies hem pogut llegir notícies, declaracions i comentaris que denoten no solament falta de gust, sinó també que els seus protagonistes han perdut el sentit dels límits. Vull parlar de l'Agència de Protecció de Dades.

La responsable de l'Agència de Protecció de Dades, Resma Punjabi, no havia pas arribat amb gaires aplaudiments a la direcció d'aquell ens que és –millor dit, hauria de ser– independent i tècnic. Propulsada al càrrec sense experiència con-

trastada, en virtut de les quotes de distribució de cadires de la coalició de DA amb Liberals, el seu nomenament fou àmpliament criticat per l'oposició i deixà bocabadats moltes ciutadanes i ciutadans.

La directora, que no ha sabut conservar ni articular un equip a l'Agència, s'havia preocupat de presupostar un augment del seu salari, ja de per si prou generós. La Sindicatura i la Junta de Presidents de grup parlamentari del Consell Gene-

Punjabi ha perdut de forma aclaparadora el sentit de les pròpies limitacions

ral –institució que vetlla per la independència de l'Agència de Protecció de Dades– va haver de dir-li a la directora que potser no calia augmentar-se el sou quan no aconseguia ni fer funcionar l'Agència que intentava dirigir.

Doncs bé, i aquí la falta de gust es conjumina amb la pèrdua total i absoluta del sentit dels límits, la directora no solament no va posar tap a l'esquella, sinó que ha desfermat una vergonyosa polèmica a la premsa.

Pretén que augmentar el seu salari –insisteixo que ja prou generós a la vista de la prestació que ofereix– és, no s'ho perdin, clau per "(...) preservar la independència de l'APDA (...)" la qual "(...) s'ha de protegir de

tota ingerència (...)"

Dit altrament, el Consell General que la va nomenar no podria badar boca davant el desgavell que ha desfermat a l'Agència, un ens públic que ha caigut en la inoperància, i en el qual ella, tota sola, pretén erigir-se en la representació de la "independència" enfront de "la ingerència" dels que la van nomenar.

Si això fos així, davant de qui hauria de respondre la senyora directora? Potser només davant alguna essència extraterrenal i omnipotent?

Està prou clar que el suc que donava de si aquesta taronja és un suc ja consumit.

La falta de gust en les reiterades declaracions de la directora de l'APDA es conjumina així, insisteixo, amb una aclaparadora pèrdua del sentit de les pròpies limitacions.

La independència de l'Agència està per sobre dels capricis personals i els liberals, que la van encimbellar, haurien de tenir una espurna de sentit comú i fer-la plegar abans que el ridícul institucional els aclapari.

No s'ha de confondre la independència ni l'autonomia amb la poca-soltada que representa voler augmentar-se un sou que triplica el salari mínim, i que a hores d'ara no ha justificat ni de lluny en els resultats.

La institució que encara representa la senyora directora no tenia massa crèdit quan ella va assumir el càrrec, però el descrèdit pel qual està fent lliscar ara la institució ha de trobar un aturador urgentment.